

TURKIJE IN SYRIË

Posted on 9. März 2020

Turkije in volle vaart op weg naar de doodlopende weg van een onoverwinnelijke oorlog.

*Een commentaar van **Rainer Rupp***

In de Noordoost-Syrische provincie Idlib zijn de gevechten de afgelopen weken en vooral de laatste dagen gevaarlijk geëscaleerd. Soms werd al gevreesd dat het nog steeds aanwezige regionale conflict zou kunnen escaleren tot een grote brand. Hoewel dit gevaar vanaf 5 maart is afgenomen, is het nog lang niet voorbij.

In Idlib is er enerzijds het Syrisch-Arabisch Leger (SAA), dat wil zeggen de soldaten van de legitieme regering in Damascus, die worden gesteund door hun Russische, Iraanse Libanese bondgenoten met gevechtseenheden op het land en in de lucht. Tegenover hen staan tientallen islamitische terreurorganisaties, geschat op zo'n 50 - 60.000 strijders, ondersteund door reguliere Turkse troepen met zwaar militair materieel. Voor de terroristen is de Tahrir al-Sham groep de sterkste formatie. Het is een vereniging van verschillende islamitische groepen, gedomineerd door het voormalige Nusra-front - een uitloper van Al-Qaeda.

Met het toenemende succes van de SAA in het bevrijden van Syrië, was Idlib een magneet geworden voor de hoofdmessen die uit andere delen van het land vluchten. Deze ongemakkelijke waarheid voor het Westen werd afgelopen donderdag duidelijk gemaakt door de woordvoerder van de door de VS geleide anti-ISIS coalitie, kolonel Myles Caggins, toen hij Idlib beschreef als een "magneet" voor allerlei soorten terroristische groeperingen, die een "plaag, een bedreiging en een gevaar" zijn, niet alleen voor de mensen die er wonen.

Tegen deze achtergrond is het interessant hoe politici en media van de waarde van het Westen, afhankelijk van de situatie, de terroristische groeperingen in Idlib beschrijven als "rebellens en vrijheidssrijders tegen de slager Assad" of - praktisch in één adem - als "islamistische terroristen". Als voorbeeld hiervan moeten we verwijzen naar de episode waarin de Turken vorig jaar hun terreurprotégés uit Idlib onder de naam "Vrij Syrisch Leger" inzetten als hulptroepen in het offensief tegen de Rojava-koerden in Oost-Syrië langs de grens met Turkije.

Omdat het Westen van de waarden op dat moment plotseling een hart had ontdekt voor de Rojava-koerden die door president Trump zouden zijn verraden, werden de Turkse hulptroepen van het "Vrije Syrische Leger" uit Idlib door de westerse media en politici eens beschreven als wat ze werkelijk zijn, namelijk een ongedisciplineerde bende moordenaars, onder wie vooral de burgerbevolking gebukt gaat onder terreur.

Hoe de oh-zo-humanitaire waarde van het Westen zich verhoudt tot terroristen die door hun eigen regering op de officiële terreurlijst zijn gezet, maar die - net als in Syrië - in het geheim de politieke doelen van het Westen in de kaart spelen, is goed te zien op deze korte YouTube-video van de Federale Persconferentie (1).

De video toont een journalist van RT-Deutsch die vraagt of de Duitse regering het oordeel van de eerder genoemde Amerikaanse kolonel Caggins over de provincie Idlib als "magneet voor terreurgroepen" deelt.

Het antwoord van de woordvoester van het ministerie van Buitenlandse Zaken kan niet in verlegenheid worden gebracht. In het begin probeerde ze niets te zeggen met een ontwijkend antwoord onder veel ahh en eeeem. Maar de journalist volgt. Dan bevestigt ze eindelijk ook de aanwezigheid van terroristische groeperingen in Idlib, om vervolgens onmiddellijk alles te relativiseren, om niet de indruk te wekken dat het Syrische offensief tegen terroristische groeperingen gerechtvaardigd is.

De hulpeloze en dus idiote boodschap van de woordvoester van het ministerie van Buitenlandse Zaken is dat de federale regering alle betrokkenen bij de gevechten in Idlib oproept om de wapens neer te leggen en met de terroristen te onderhandelen. Voor de vredesduif klinkt het voorstel misschien goed. De fanatieke terroristen hebben echter keer op keer bewezen dat ze niet willen onderhandelen, maar liever als martelaren voor Allah en voor de 72 maagden willen sterven.

Zijn de hoofddiplomaten onder minister Heiko Maas echt zo dom dat ze de regering in Damascus serieus voorstellen de territoriale integriteit van Syrië af te zweren om Idlib over te laten aan de door Turkije gesteunde islamisten? Dit zou Idlib in de toekomst nog meer een magneet voor terroristen maken, een plaats van waaruit voortdurend aanvallen op de omliggende Syrische provincies voortkomen. Dat is precies wat het domme voorstel van het ministerie van Buitenlandse Zaken inhoudt.

In Idlib hebben de strijders van de verschillende islamitische terroristische organisaties zich de afgelopen 5 of 6 jaar vrij veilig en comfortabel kunnen voelen. Ten eerste stonden ze daar onder de bescherming van het reguliere Turkse leger, - ten tweede kregen de terroristen in Idlib direct of indirect - bijvoorbeeld door de tussenpositie van de zogenaamde "witte helmen" - hulp van het "Value West" en zijn geheime diensten, maar ook van de islamitische feodale staten in de Golf. Er was geen tekort aan "humanitaire" donaties in de vorm van geld, voedsel, medicijnen en natuurlijk wapens van allerlei aard, waaronder tanks en artillerie uit Turkije.

Tegelijkertijd waren het Syrische regeringsleger en zijn Russische en andere bondgenoten gedurende enkele jaren bezig om de belangrijkste regio's van Syrië met voorrang te bevrijden van de ISIS-terreur. Op deze manier hebben de terroristen in Idlib hun heerschappij over de lokale bevolking in Idlib kunnen consolideren en hun verdediging in de afgelopen jaren in relatieve rust kunnen uitbreiden.

De terreurgroepen in Idlib maken ten volle gebruik van het feit dat de Syrische regeringstroepen in andere regio's van het land al lange tijd vastzitten, om zich herhaaldelijk vanuit de veilige dekking van Idlib met commandobedrijven naar de bevrijde gebieden rond Aleppo of Latakia te begeven, om daar aanvallen en razzia's uit te voeren tegen militaire en civiele doelen, om zich daarna weer terug te trekken in de veilige haven van Idlib.

Toen dit soort terroristische aanslagen welig tierde, begonnen Russische en Syrische bommenwerpers begin 2018 het aantal luchtaanvallen op terroristische doelwitten in Idlib op te voeren. Als gevolg daarvan zijn er meer burgers uit Idlib naar Turkije gevlucht. Dit werd op zijn beurt weer gebruikt door president Erdogan, die ten minste delen van Idlib al als Turks grondgebied beschouwt, als excuus om het Syrische leger te bedreigen met directe militaire tegenmaatregelen. In deze gespannen situatie stapte Rusland in en bemiddelde het.

De eerste Russisch-Turkse overeenkomst werd op 17 september 2018 in de Russische Zwarte Zeestad Sotsji gesloten, waarbij ook van Turkse zijde werd toegezegd de territoriale integriteit van Syrië te zullen respecteren. Het lijkt er echter op dat Erdogan heel andere ideeën heeft over de Syrisch-Turkse grens. Het origineel van de Sotsji-overeenkomst kan via deze link worden bekeken.

Tegelijkertijd hebben beide partijen in Idlib, met instemming van Syrië, overeenstemming bereikt over een deëscalatie en een bufferzone van 15 tot 20 km. "Op voorstel van de Turkse president zijn we overeengekomen om alle zware wapens, tanks, raketsystemen en mortieren van alle oppositiegroepen tegen 10 oktober 2018 uit deze zone terug te trekken", zei de Russische president Poetin destijds tegen de pers, terwijl Erdogan aan zijn zijde stond. In ruil daarvoor zou Turkije toestemming moeten krijgen om in Idlib een reeks waarnemingsposten op te zetten tot een diepte van twee dozijn kilometer op Syrisch grondgebied, die bezet en beschermd zouden worden door het Turkse leger.

Een andere van de in totaal 8 punten van het akkoord van Sotsji was dat "alle radicale terroristische groeperingen tegen 15 oktober 2018 uit de gedemilitariseerde zone zouden worden teruggetrokken". Maar Ankara heeft nog niet aan deze verplichting voldaan.

Onderdeel van het akkoord van Sotsji was ook dat Turkije zich ertoe verbond ervoor te zorgen dat de zogenaamde "gematigde" anti-Assad-groepen die van Turkije afhankelijk zijn, zich niet langer vermengen met islamitische terroristische groeperingen. Ook Ankara heeft tot nu toe niet aan deze verplichting voldaan.

Een andere Turkse verplichting uit hoofde van de overeenkomst met Sotsji betrof een deel van de autosnelwegen van Aleppo naar Damascus (M5) en de M4 van Aleppo naar Latakia. In de buurt van de stad Sarakip in de provincie Idlib lopen deze snelwegen ongeveer 20 kilometer door het door terroristen bezette gebied van Idlib. Dit blokkeerde de strategisch zeer belangrijke transportverbinding tussen de belangrijkste industriële en commerciële metropolen van Syrië.

In overeenstemming met het akkoord van Sotsji had Turkije zich ertoe verbonden dat de snelweg uiterlijk eind december 2018 weer veilig door de Idlib zou kunnen worden gebruikt, aangezien deze verbindingroutes van groot belang waren voor het economisch herstel van het land. Ankara heeft ook nooit aan deze verplichting voldaan.

Na het akkoord van Sotsji van 2018 heeft Turkije gevraagd om Idlib te sparen voor het reeds geplande grondoffensief van het Syrische leger. Ankara zou zich destijds bezig hebben gehouden met het voorkomen van een hernieuwde toestroom van vluchtelingen uit Syrië.

Hoewel Turkije zijn eigen verplichtingen niet nakwam, had het na Sotsji geen dag gearzeld om zijn militaire observatieposten in Idlib in te richten en uit te breiden als ware forten. Uit recente fotografische documenten blijkt dat de Turkse soldaten op de observatieposten zich nu onherkenbaar hebben vermengd met islamitische terroristen. Tegelijkertijd zijn andere islamitische terreurgroepen de Idlib blijven gebruiken als uitvalsbasis en terugtrekking voor aanvallen op SAA-troepen en burgers, en recentelijk in toenemende mate op Russische soldaten.

Enkele weken geleden werden onder andere vier Russische officieren vermoord bij een van deze aanvallen in de buurt van Aleppo. Toen Ankara inactief bleef, zelfs na herhaalde oproepen om eindelijk aan zijn verplichtingen te voldoen, begon het momenteel nog lopende Idlib-grondoffensief van de SAA eindelijk met Russische luchtsteun. Inmiddels heeft de SAA een derde van Idlib weer onder haar controle gebracht. Dit omvat de bevrijding van de strategisch belangrijke stad Sarakip met het geblokkeerde deel van de snelwegen M4 en M5.

Tot dan toe waren Turkije, Syrië en Rusland voorzichtig geweest om tijdens het conflict in Idlib het leger van de andere partij niet rechtstreeks aan te vallen. Dit was relatief gemakkelijk in de grond vechten. Voor de Russische en Syrische luchtmacht, die zich hadden geconcentreerd op het

bestrijden van duidelijk geïdentificeerde doelwitten van terroristische groeperingen, werd het echter onmogelijk om onderscheid te maken tussen de twee, omdat de Turkse soldaten zich steeds meer vermengden met terroristen. Blijkbaar had de Turkse leiding zich vergist door te denken dat een dergelijke mix Syrië en Rusland zou weerhouden van verdere bombardementen in Idlib uit angst voor een direct conflict met Turkije. Ankara had zich hier vergist.

Door de vermenging van terroristische groeperingen met Turkse soldaten waren er ook steeds meer dode Turkse soldaten in luchtaanvallen van Syrische en Russische bommenwerpers op geïdentificeerde terroristische doelen.

Het aantal Turkse slachtoffers in termen van mensen en materiaal is toegenomen...

In de afgelopen weken waren ze opgelopen tot meer dan 50 doden en honderden gewonde soldaten. Verliezen van oorlogsmateriaal zijn ook toegenomen. Alleen al op een dag afgelopen week zijn 32 Turkse soldaten, samen met hun islamitisch-terroristische wapenbroeders, gedood bij een Syrische luchtaanval.

Woedend beval president Erdogan de massale versterking van de Turkse strijdkrachten in Idlib met duizenden soldaten en honderden tanks, houwitsers en ander zwaar materieel. In de eerste dagen van maart gaf hij vervolgens opdracht tot een gecoördineerde vuuraanval op SAA-posities en geallieerde milities uit Libanon, Irak en Iran met langeafstandsgeschut en grond-grondraketten en gewapende drones uit Idlib.

Volgens Turkse berichten zijn er door de SAA enorme verliezen aan mensen en materieel geleden, zijn er honderden mensen omgekomen en zijn er honderden tanks en zwaar materieel vernield. Ook Syrische bronnen maken melding van aanzienlijke verliezen, hoewel de door de Turken verstrekte informatie overdreven lijkt. Tegelijkertijd werden in totaal vier Syrische gevechtsvliegtuigen boven Idlib neergeschoten met behulp van Turkse lucht doelraketten, waarvan er minstens één vanaf de grens vanuit Turks grondgebied was afgevuurd.

De situatie in de provincie Idlib had dus de omvang van een ware crisis bereikt.

Maar Erdogan was met deze stap in een doodlopende straat terechtgekomen. Want zonder luchtsuperioriteit heeft zelfs het numeriek sterke Turkse leger in Idlib geen kans om te winnen tegen de SAA en de geallieerde milities. Dat dit zo blijft, wordt gewaarborgd door de Russische lucht- en raketafweersystemen, die veel beter zijn dan alle NAVO-strijdkrachten, in combinatie met de unieke mogelijkheden van de Russische elektronische oorlogsvoering, om een soort

veiligheidskoepel te bouwen over een beperkt gebied van operaties waarbij de vijandelijke luchtsystemen niet meer op een gecontroleerde manier functioneren.

Gezien het toenemende aantal slachtoffers onder de eigen strijdkrachten heeft Turkije zich tot de NAVO gewend met een beroep op artikel 4 van het NAVO-handvest. Hierdoor kunnen de leden om overleg vragen als zij vinden dat hun territoriale integriteit, politieke onafhankelijkheid of veiligheid wordt bedreigd. In Brussel riep hij om militaire bijstand van zijn NAVO-bondgenoten.

Hij eiste in het bijzonder dat twee patriottische luchtafweerbataljons uit de VS een no-fly zone zouden instellen voor Syrische en Russische vliegtuigen vanaf Turks grondgebied boven Idlib. Maar afgezien van een lauwe handdruk van zijn NAVO-partners, die zich niet in een grote oorlog wilden laten meeslepen door de Turkse president, die duidelijk van het toneel was verdwenen, was er niets voor Erdogan in Brussel.

Zelfs de EU-Europeanen, die hij met miljoenen vluchtelingen dreigt te overspoelen als hij de Turkse grenzen voor Griekenland opent, doen niet mee aan de chantagepoging van Ankara om Turkije te steunen in zijn verloren positie in Idlib, namelijk het instellen van een no-fly zone voor Syrische en Russische vliegtuigen.

Het tegenovergestelde is nu gebeurd. Syrië heeft, met steun van Rusland, een no-fly zone boven Idlib ingesteld die voor alle andere landen geldt. Tegelijkertijd heeft de Russische militaire politie de veiligheid van de stad Sarakip, gelegen aan de snelwegen M4 en M5, overgenomen, wat een groot struikelblok is voor het Turkse leger als het geen directe tegenaanval van de Russische luchtmacht wil riskeren.

Tot slot moet worden opgemerkt dat het onwaarschijnlijk is dat het Syrische leger het Idlib-vluchtverbod in de nabije toekomst zal opheffen. De Russische autoriteiten hebben officieel verklaard dat ook Rusland de integriteit van Turkse vliegtuigen in het Syrische luchtruim niet kan garanderen! Dit werd afgelopen zondag aangekondigd door het hoofd van het Russische centrum voor verzoening van de conflictpartijen in Syrië, viceadmiraal Oleg Shuravlyov. Hij wees erop dat dit niet alleen Turkse militaire vliegtuigen betreft, maar ook militaire vliegtuigen van de NAVO-bondgenoten van Turkije, bijvoorbeeld vliegtuigen van sommige Europeanen die nog steeds betrokken willen zijn bij Idlib.

Dit betekent dat Russische en Syrische gevechtsvliegtuigen en helikopters hun missies tegen terroristen in Idlib blijven vliegen. Zij zullen de luchtsoevereiniteit voor het Syrische leger blijven waarborgen, die op zijn best kan worden beperkt door middel van luchtdoelraketten die door

terroristen in Idlib worden afgevuurd.

Ook moet worden opgemerkt dat Erdogan's beleid van oorlog en verovering in Syrië volledig de weg kwijt is. Veel buitenlandse waarnemers, waaronder de Russen, hebben Erdogan echter verkeerd beoordeeld omdat ze dachten dat hij en de Turkse militaire leiding veel vooruitziender en voorzichtiger waren. De ondoordachte, wilde militaire escalatie tegen het Syrische leger kwam dan ook als een complete verrassing, wat ook de hoge verliezen van het Syrische leger verklaart. Niemand had een dergelijke strategische kortzichtigheid van het Turkse leger verwacht.

Want na de afwijzingen van de NAVO en de EU in Brussel heeft Erdogan nu alleen nog maar de weg naar Rusland. Alleen Rusland is nog in staat om Erdogan uit de puinhoop te helpen waar hij zich in heeft gestort zonder al te veel gezichtsverlies in de binnenlandse en buitenlandse politiek en om een oplossing te vinden die voor iedereen aanvaardbaar is. Ankara bevindt zich vandaag echter in een veel moeilijker onderhandelingspositie dan een maand geleden. Gisteren, donderdag 5 maart, is Erdogan naar Moskou gevlogen voor besprekingen met president Poetin. Hij prees de betrekkingen met Rusland als de beste in de geschiedenis van beide landen. Maar een paar dagen geleden had hij nog gedreigd dat Turkije zestien keer in zijn geschiedenis tegen Rusland had gevochten en dat weer kon doen.

Men vraagt zich steeds vaker af of de Turkse president nog wel verstandig is en of de militaire en civiele leiding van Turkije dit nog niet heeft opgemerkt, of dat ze al voorbereidingen treffen om het Erdogan-probleem op te lossen. Het zou immers niet de eerste keer in de recente geschiedenis van Turkije zijn dat een president wordt omvergeworpen.

Bronnen:

<https://www.youtube.com/watch?v=rls27ccprvo>

+++

Met dank aan de auteur voor het recht om het artikel te publiceren.

+++

Foto bron: [hazartaha](#)/ Shutterstock

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opiniëartikelen en gastbijdragen hoeven niet de mening van de redactie te weerspiegelen.

+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over verdere ondersteuningsmogelijkheden vindt u hier:
<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ook ondersteunen met Bitcoins.

BitCoin adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1PZgZK